

Antoni Vila Arrufat, o el dolç repòs

per Pere Roca i Garriga

D'una ciutat com Sabadell, de tan acusada i febril activitat, dinàmica i agressiva com poques, sembla estrany que en sortís un artista de les característiques d'Antoni Vila Arrufat, que s'ha passat la vida pintant -mestrívolament per cert, i sense presses ni angoixes- quadres que respiren serenitat, placidesa, abaltiment i dolç repòs. I això sense que en cap moment hagi estat possible afirmar d'ell que, de sabadellenc, només ho era per naixença, però que no sintonitzava amb el nostre tarannà, que no era de la nostra cleda, que no se sentia compenetrat amb la seva ciutat, que no vibrava amb els nostres entusiasmes ni sentia les nostres inquietuds. Veus ací, doncs, un cas notable i força curiós que ens fa rumiar.

Contra el que sembla ser l'opinió més generalitzada al respecte, jo diria que el mel.liflu Vila Arrufat que algú, amb poc senderi, classifica com a artista mansoi i sense nervi, és i ha estat sempre un gran rebel, un inconformista a ultrança que heroicament no s'ha deixat dur per la voràgine del neguit més o menys gratuït -però en tot cas enterbolidor- que l'envoltava. I que s'ha entestat, un xic olímpicament, a veure del món i dels homes, el que, mirant-ho bé, contenen de serenor, d'assossec i de beatífica pau. Així, allò que podria semblar, en les seves obres, fàcil abandó a l'encís d'una temàtica d'irreal placidesa, resulta ésser, en realitat, fruit d'un esforç admirable per captar i plasmar allò que, per no ésser massa aparent, passa inadvertit o és menystingut per altres artistes. La seva pintura no és, doncs, feble i complaent, sinó ferma i robusta en la seva motivació i vigorosa com a resultat d'una in-subornable rebel.lia.

Aquest inconformisme és, probablement, el que més el singularitza dins el no massa nombrós repertori d'artistes sabadellencs -que, dit sigui de passada, sovint volem inflar encabint-hi noms de segona i tercera categoria, atenent-nos als quatre paisatges i a la mitja dotzena de bodegons de què són autors- i el situa en un lloc precís i molt destacat en el panorama de l'art pictòric del seu temps. L'esmentada dolcesa, amarada d'espiritualitat, el situa en un lloc perfectament acotat on només hi cap ell tot sol. Fidel a si mateix i en possessió d'un estil sobiranament personal, no presen-

ta vacil.lacions i es configura com un veritable clàssic que mereix tots els respectes i tots els elogis.

Potser, en definitiva, el secret del nostre artista cal cercar-lo en el grau de rebel.lia i d'inconformisme amb què ha anat fent la seva obra. Una actitud, aquesta, que no ha estat espectacular ni declamatori: n'ha tingut prou amb ser profunda i radical, inaccessible a les mil sol.lituds que, de dreta o d'esquerra, procedents de la crítica solvent o de la rasa inèpcia, han pretès desaconsellar-la. Precisament perquè ha estat, la seva, una rebel.lia suau, callada, íntima, hi ha qui no la sap veure i, consegüentment, no la pot valorar, i cau en el lamentable error que es troba davant una pintura candorosa, fàcil i còmoda, sense complicacions ni neguits, que sols pot interessar persones poc exigents, d'aquelles que, en qüestions d'art, només s'aturen davant allò que "fa bonic" o que "és maco".

Fer de la pintura de Vila Arrufat -tota placidesa, harmonia i encantament- un punt de referència per a caracteritzar el tarannà sabadellenc seria caure en un error de grans dimen-

sions. Jo diria que aquest artista ens ofereix, a través de les seves obres, la contra-imatge o la contra-figura de l'autèntic tarannà de la nostra ciutat. O bé, si volem, el rerafons, delicadament descobert i mestrívolament expressat, d'aquesta població trepidant i neguitosa, on tot són presses, treball a preu fet, brega dura i despietada.